

Gang, det vil volde megen Ulejlighed og sikkert gøre meget liden Nytte, og det vil have den store Ulempe, at saa kan vi ikke faa foretaget Valgene til det kirkelige Udvalg før i Slutningen af December, maaske først i Januar. Det kirkelige Udvalg kan da ikke begynde at arbejde før et Stykke ind i det nye Aar, og da det skal være færdigt til den 31. December 1921, mener jeg, at Tiden er knap. Der er derfor ingen Grund til at gaa ind paa den Tanke, som det ærede Medlem her havde.

Det er en Misforstaaelse, naar den ærede sidste Taler mente, at man skulde afvente det nye Valg og Sønderjydernes Indtræden i den danske Rigsdag, før man vedtog dette Lovforslag. Nej, det er netop dette Lovforslag, man først skal have vedtaget og ført ud i Livet og faa hele denne Overvejelse ført igennem saa hurtigt som muligt, for at den nyvalgte Rigsdag, hvori de sønderjydske Repræsentanter sidder, kan faa Lejlighed til at være med til at ordne Kirkeforholdene dernede i Sønderjylland. Det har ogsaa været Mening den dernedefra, og det er derfor, man har ønsket at faa Menighedsrepræsentationen dernede valgt for et Tidsrum af 2 Aar, for at man kunde faa det hele forberedt tilstrækkeligt og en Lovgivning ført igennem snarest muligt. Og naar vi saa kommer saa vidt, at vi faar denne Lovgivning gennemført, er det ogsaa min Tro, at man maaske vil tage noget af det bedste dernedefra og noget af det bedste heroppefra med ind i den nye Lovgivning. Jeg tror, vi har gensidig adskilligt at lære hinanden, men jeg er ikke saa ganske sikker paa, at det, man fra en af Siderne paa Forhaand betragter som værende det bedste, i Virkeligheden er det; det kan godt være, at Anskuelserne herom kan ændres noget under en Forhandling. Naar det saaledes herfra blev sagt, at den Ordning af Præstevalg, de havde i Sønderjylland, var langt bedre end den, vi har, er jeg ikke saa ganske sikker paa, at det er Tilfældet. Vi maa vel huske paa, at den Ordning af Præstevalget, de har i Sønderjylland, er den, at de kun hver anden Gang ved Embedsledighed faar Ret til at medvirke, medens man her ved hver Embedsledighed faar Ret til at medvirke, og naar de faar Ret til at medvirke ved hver anden Embedsledighed, faar de kun præsenteret 3 Kandidater, saadanne, som den kaldsberettigede mener det rigtigt at præsentere dem, og deraf kan de vælge een, d. v. s. hele Menigheden, alle de valgberettigede kan vælge een. Her er det saaledes, at samtlige Kandidater til Embedet bliver fremsendt til Menigheds-

raadet, som er valgt ogsaa med dette for Øje, afsamtlige valgberettigede og har Ret til at gøre Indstilling, og enes de om en Mand og giver ham alle Stemmer, kan Ministeren ikke forkaste Valget, saa maa det indstilles til Kongen. Jeg finder, at derigennem har Menighederne her større Indflydelse paa, hvem de faar til Præst, end Menighederne i Sønderjylland. Men det er noget, som det kirkelige Udvalg kan forhandle om og afgive Betænkning om, og det skal ikke volde mig nogen som helst Vanskelighed at gaa over til en anden Ordning end den, vi har. Naar man blot kan finde en Ordning, som kan tilfredsstille begge Parter, er Formaålet naaet.

Jeg kan ikke andet end endnu en Gang anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling og Vedtagelse; jeg tror, at den danske Rigsdag handler ret, naar den imødekommer Sønderjyllands Ønsker i denne Sag.

Inger Gautier Schmit: Jeg skal indskrænke mig til en ganske kort Bemærkning, idet den højtærede Kirkeminister jo har svaret paa de fleste af de Anker, der er fremførte paa Lovforslaget. Jeg vil kun til det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Rasmus Rasmussen), som henvendte sig direkte til mig med en Anmodning om, at jeg skulde gøre min Indflydelse gældende for at faa disse forskellige Punkter i § 4, Stykke 2 og Stykke 3, ud, sige, at i den Henseende kan jeg desværre ikke glæde ham. Jeg finder, at disse to Sætninger i Lovforslaget netop er i høj Grad betimelige; hvis det, som staar i det sønderjydske kirkelige Udvalgs Betænkning: at Udvalget skal tage Sigte paa at tage det bedste fra begge Sider, altsaa af de Forhold, de har dernede, og de Forhold, vi har heroppe, skal praktiseres, kan dette ikke præciseres saa nøjagtigt i dette Lovforslag. Derfor finder jeg det overmaade rimeligt, at man indenfor Udvalget har frie Hænder til at tage disse forskellige muligt opstaaende Spørgsmaal op til Drøftelse. Man kan ikke paa Forhaand binde Hænderne paa Udvalget, det maa have Lov til at tage Spørgsmaalene op til Behandling og at tage Standpunkt til dem. Dermed er det ikke givet, at den endelige Ordning bliver, som det foreslaar. Som Kirkeministeren saa klart nylig fremførte, er Forholdet det, at Udvalget skal kun indgive Betænkning, og saa skal Rigsdagen tale.

Dahl: Naar Kirkeministeren udtalte, at han havde forstaaet mig saaledes, at jeg mente, at det rigtige var, at dette Spørgs-